

ud paa. Det er er en Sag, der har været ført Forhandling om i mange Aar udenfor Rigsdagen, en Forhandling, der har sat mange gode Frugter. Det er en Sag, der, som den foregaaende ærede Taler sagde, har været behandlet rundt om i forstjellige europæiske Lande, og som der har været Gjenstand for foreløbige eller endelige Lovordninger, i alt Fald for flere Landes Vedkommende, maaste kun foreløbige. Jeg skal erklære, at det, naar man skal til at lovgive paa her Vand om en saa vigtig Sag, kan være vanskeligt nogenlunde at træffe det Rette, og forelægge et Forslag, det kan give Bidrag til Sagens Løsning paa en nogenlunde tilfredsstillende Maade. Men det forekommer mig, at vi i vor egen Historie, i de sidste 15—20 Aars Historie, her hjemme have adskillig god Veiledning i saa Henseende. Som den foregaaende ærede Taler bemærkede, have jo Sygekasserne, for at bruge et Udtryk af ham, som jeg fuldstændig billiger, havt den frodige Væxt og den fortrinligste Udvikling, særlig i de sidste 15 Aar. Denne Udvikling er foregaaet ad Frivillighedens Vej, og Selvhjælpen har fremkaldt store og smukke Resultater. Jeg vilde saare nødt, naar vi nu skulle til at lovgive paa dette Omraade, at denne frodige Udvikling, disse smukke Resultater skulle gaas for nær. Jeg vilde saare nødt, at man skulde komme ind paa Lovbestemmelser, som kunde være hæmmende for denne Udvikling. Ivertimod vil jeg gjerne have, at de Lovbestemmelser, vi maatte blive enige om, skulde bidrage opmuntrende for denne Selvhjælp, for denne Frivillighed, som vi have været Vidne til i de sidste 15—20 Aar. — Jeg er enig med den foregaaende ærede Taler i, at det foreliggende Lovforslag i saa Henseende, nemlig med Hensyn til at virke opmuntrende for de bestaaende Sygekasser, ikke er saa ganske heldigt, det gjælder i alt Fald for adskillige Bestemmelser, som efter mit Skjøn ere hæmmende, idet man derved griber for dybt ind i Sygekassernes Ordning og Bestyrelse, dybere end nødvendigt. Jeg havde tænkt paa at gjøre en hel Del Bemærkninger om saadanne Indskrænkninger, som jeg finder i det foreliggende Lovforslag, og som jeg synes ikke ere nødvendige, men det er saa heldigt, at jeg i Meget kan samstemme med den foregaaende Taler. Han berørte flere Punkter, paa hvilke jeg er fuldstændig enig med ham, og som jeg som Følge deraf kan gaa let hen over. Der er for det Første § 3, hvor man fastsætter Grændsen for de Sygekasser, som skulle kunne faae Anerkjendelse, saaledes, at de skulle mindst have et Antal af 50 Medlemmer. Jeg indrømmer, at der paa dette Punkt bør

sættes en Grændse for Anerkjendelsen; men den kan være meget betydeligt lavere. Jeg vil minde om, at i England, hvor Sygekassernes Udvikling er frodigere end i noget andet Land, idet hvert 3die Menneke i England er Sygekasseforsørgelsesberettiget, forlanges der kun et Medlemsantal af 7 for at blive anerkjendt. Jeg mener, at man nok kunde gaa betydeligt lavere ned end til 50, f. Ex. til 10, 20 eller høiest 25 Medlemmer; thi stiller man Grændsen ved 50 Medlemmer, saa vil Forholdet blive det, at en hel Mængde Sygekasser blive udelukkede. Det er oplyst gennem den Betænkning, vi have faaet fra den nedsatte Kommission, at 27/10 pCt af de Sygekasser, der fandtes her i Landet i 1885, havde under 50 Medlemmer, og at to Femtedele af de Sygekasser, der fandtes i Sjælland, havde under 50. De ville altsaa paa Forhaand være udelukkede fra at vinde Anerkjendelse, hvor gode Resultater de end for øvrigt efter de smaa Forhold have bragt tilveie i den forløbne Tid. Det vil ikke være rigtigt at udelukke dem. Endvidere ville adskillige andre Kasser udelukkes end dem, jeg her har nævnt. Forslaget udelukker nemlig de Medlemmer, der ere forstjkkede i flere end een Kasse, og af dem skal der være adskillige. Endvidere udelukkes de Medlemmer, som have en anden økonomisk Stilling end den, som § 4 omtaler. — Af andre Bestemmelser i Lovforslaget, som jeg har Noget at indvende mod, og som virke hæmmende og gribe ind i det Selvstyre, som Sygekasserne hidtil have staaet under, og som har baaret saa gode Frugter, skal jeg nævne Bestemmelserne i §§ 4 og 5. § 4 omhandler jo, hvem der kan betragtes som ubemidlet. Jeg skal for øvrigt ikke videre omtale, hvorvidt Bestemmelserne her ere heldige i at træffe det Rette med Hensyn til, hvem der er ubemidlet eller ikke, det lader jeg ligge. Men det, at Sygekasseinspektøren skal afgjøre, hvem der er ubemidlet og hvem ikke, det finder jeg er urigtigt, og det finder jeg ogsaa er et Indgreb i Sygekassernes Ordning, som er uretfærdigt. Jeg tror ikke, at Sygekasseinspektøren kan sidde her i Kjøbenhavn, eller hvor han nu skal bo, og afgjøre, hvem der er hemidlet og hvem der er ubemidlet. Jeg tror, at den, der nærmest kan det, er Kommunalbestyrelsen. Arbejderkommissionen af 1875 har jo ogsaa i sin Tid antydnet en lignende Ordning. — Med den foregaaende Taler er jeg enig i, at Bestemmelsen i § 6 ogsaa er meget uheldig for Sygekassernes Ordning. Jeg finder det godt nok, at en Person, idet han flytter fra et Sted til et andet, har heldige Betingelser for at kunne komme i en anden anerkjendt Sygekasse; men at det skal være nød-